

MEKKE-İ MÜKERREME VE PEYGAMBER EFENDİMİZİN HİCRETİ

*Eûzübillâhimineşşeytânirracîm. Bis-
millâhirrahmânirrahîm.*

*el-Hamdü lillâhi hakka hamdihî hamden
kesîren tayyiben mübâreken fîhi alâ külli
hâlin ve fî külli hîn ve's-salâtü ve's-selâmü
alâ hayrî halkıhî seyyidinâ Muhammedin ve
âlihî ve sahbihî ve men tebiahû bi-ihsânin
ecmaîn.*

Emma ba'd.

Aziz, sevgili ve muhterem kardeşlerim!

Akşam namazını kıldık, yatsı namazını kıldık. Şu anda İslâmî takvim hesaplamalarına, takvim âdetine, geleneğine göre -bir gün akşam ezanıyla başladığı için akşam ezanı okundu yatsı oldu- şu anda 1416 hicrî yılına girmiş bulunuyoruz. İlk iki saatini de geçirmiş bulunuyoruz.

Yeni bir yıla girdik. Tabi bu bir mânevî hal; elle tutulur, gözle görülür bir şey değil, izafi bir şey. “Zaman” dediğimiz şeyin ne olduğunu filozoflar derin düşünmeye başladığı zaman kendilerini kaybediyorlar; “Zaman neymiş?” diye, pek de tarif edemiyorlar, işler karışıyor.

Buradan Avusturalya'ya telefon açıyoruz;
“Selâmün aleyküm, aleyküm selam. Nasılsın, iyi misin? Ne var, ne yok?”

“İyilik, sağlık.”

Orada kış, burada yaz.

Fesübhânallah!

Orada gündüz, burada gece.

Fesübhânallah!

Orada cumartesi, burada pazar.

Fesübhânallah!

Aynı dünyanın üzerindeyiz. Bir telefon bağlantısı kurduğumuz yerde mevsim başka, gün başka, saat başka, gece gündüz başka. Zaman dediğimiz şey izafi; şu anda, her yerde aynı şey yok.

Burada gece, Amerika'da sabah.

Acayip bir şey. Dünyayı büyük düşündüğün zaman, bütünüyle düşündüğün zaman acayip. Kâinatı daha büyük düşüğündün zaman iş daha fazla acayip oluyor.

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz hazretlerinin Medine-i Münevvere'ye hicretinden bu yana 1416 sene geçmiş. O kadar uzaklaştık. O kadar hicrî yıl geçmiş. Ay, dünyanın etrafında o kadar, 1416 x 12 defa dönmüş; bu onu gösteriyor.

Yeni bir yıla girdik; izafi bir şey. Zaman da izafi mekân da izafi. Yeni bir yıla girdik; Allah bu yeni yılımızı hayırlı, mübarek eylesin. Kazançlı eylesin, sevaplı ecirli eylesin. Önümüze taptaze, yeni bir sayfa açıldı.

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz Mekke-i Mükەرreme'den Medine-i Münevvere'ye hicret etmiş. Doğduğu yer Mekke.

Nerede doğdu?

Mekke-i Mükەرreme'de doğdu.

Kabri nerede?

Medine-i Münevvere'de.

Mekke-i Mükەرreme'de doğmuş. Mekke-i Mükەرreme çok mübarek bir mahal. Yeryüzünde ilk mâbedin yapıldığı yer.

a. İlk Mabet

Bismillâhirrahmânirrahîm

إِنَّ أَوَّلَ بَيْتٍ وُضِعَ لِلنَّاسِ لَلَّذِي بِبَكَّةَ مُبَارَكًا
وَهُدًى لِّلْعَالَمِينَ ﴿٩٦﴾ فِيهِ آيَاتٌ بَيِّنَاتٌ مَّقَامُ
إِبْرَاهِيمَ وَمَنْ دَخَلَهُ كَانَ آمِنًا وَلِلَّهِ عَلَى النَّاسِ حِجُّ

الْبَيْتِ مَنْ اسْتَطَاعَ إِلَيْهِ سَبِيلًا وَمَنْ كَفَرَ فَإِنَّ اللَّهَ غَنِيٌّ عَنِ الْعَالَمِينَ

İnne evvele beytin vudıa li'n-nâsi le'llezî bi-bekkete mübâreken ve hüden li'l-âlemîn. Fîhi âyâtün beyyinâtin makâmü İbrâhîm ve men dehalehû kâne âmina. Ve li'llâhi ale'n-nâsi hıccü'l-beyti meni'stetâa ileyhi sebîlâ. Ve men kefere fe-inna'llâhe ğaniyyün ani'l-âlemîn.

*İnne evvele beytin.*¹ “İlk mabet, ibadet-hane.” *Vudıa li'n-nâsi.* “İnsanoğlu ibadet etsin.” diye yapılmış olan ilk mabet.

Le'llezî bi-bekkete. “O Mekke’nin yerinde olan, o eski kadim, yeryüzünün en eski mahalli, oradaki yapılmış olan mübarek yapıdır.”

Kâbe’dir. Kâbe’nin olduğu yerdeki yapıdır. Çok mübarek yer.

Zaten orada bir yer var, mübarek bir yer. İbrahim *aleyhisselam* o mabedin temelleri üzerinde kendisi inşaatı tamamlamış. “Çoluk çocuğunu götür, oraya yerleştir.” diye Allahu Teâlâ hazretleri emrettiği zaman o mübarek

¹ 3/Âl-i İmrân, 96-97.

yerin, mabedin olduğu yere çoluk çocuğunu iskân ettiđini biliyor. Çoluk çocuđunun oraya yerleŖeceđini biliyor. Dua etmiŖ.

Eskentü min zürriyyetî vâdin ğayri zî zer'ın inde beytike'l-muharrem. “Senin o muhterem evinin yanına çoluk ocuđumu yerleŖtirdim.” diyor.

O anda ev filan görünmüyor.

Gayri zî zer'ın, “Ekin bitmeyen bir vadiye, taŖların arasına çoluk ocuđumu iskan ettim, yerleŖtirdim.” diyor.

“Senin evinin, mukaddes mabedinin yanını” diyor.

Mukaddes yer; temelleri görünmese bile o anda boş gibi olsa bile mukaddes bir yer. Allah öyle mukaddes eylemiŖ ve Peygamber-i ZîŖânımız Mekke-i Mükەرreme'ye âŖık, Mekke'yi çok seviyor. Çünkü mübarek yer. Çünkü kendisi mübarek insan; Allah'ın mübarek kıldığı yeri seviyor ama Allahu Teâlâ hazretleri o Muhammedüni'l-Emîn'e emreylemiŖ.

Muhammedüni'l-Emîn; o emîn, o tatlı huylu, güzel huylu, güzel yüzlü, adı güzel kendi güzel Muhammed-i Mustafa'ya emretmiŖ:

“Ben seni peygamber seçtim, âlemlere rahmetimden dolayı acıdığımın dolayı seni vazifeli gönderdim.”

يَا أَيُّهَا الْمُزَّمِّلُ
يَا أَيُّهَا الْمُدَّثِّرُ

*Yâ eyyühe’l-müzzemmil.*² *Yâ eyyühe’l-müddessir.*³ “Ey böyle elbisesine bürünüp de titreyip duran peygamberim! Ne o? ‘Vahiy geldi.’ diye ne titreyip duruyorsun?” *Kum feenzir.* “Kalk, Rabbinin emrini insanlara bildir; ikaz et, ihtar et, uyar, uyandır.”

Cehaletten, küfürden, şirkten kurtulmaları için söze başla, Allah’ın davetine başla, kalk. Çünkü Cebrail *aleyhisselam*’ı ilk gördüğü zaman titremeye başladı, çok heyecanlandı.

Eve geldi; “Benim üstümü örtün.” dedi. Hz.Hatice validemiz de örttü. Vahiy tekrar geliyor, bırakmıyor peşini.

Yâ eyyühe’l-müddessir. “Ey elbisesine sarınıp bürünen peygamberim!” *Kum feenzir.* “Kalk ayağa, yatma, titreme, gevşe-

² 73/Müzzemmil, 1.

³ 74/Müddessir, 1

me! Kalk Rabbinin emrini insanlara tebliğ et, onları korkut.”

“‘Bak böyle küfürde devam ederseniz, böyle müşriklikte devam ederseniz, cehennemde cayır cayır yanarsınız!’ diye korkut, Allah’ın azabını haber ver, ihtar et, ihbar eyle, bildir.” diye emir gelince ne yapsın?

Mübarek insan, kimseyi üzmemek istemeyen insan, tatlı dilli insan, güleç yüzlü insan, herkesle iyi geçinen insan, herkesin sevdiği saydığı insan.

Ve enzir aşîreteke akrabân. “En yakın aşiretlerini, sana yakın kavim kabileni çağır.” dediği zaman, Safâ tepesine çıktı, kendi kavmini isim isim çağırdı:

“Ey filanca oğulları, ey falanca oğulları!

Hepsi gittiler; çünkü itimatlı bir insan, boşuna konuşacak bir insan değil. Ciddi insan, gayri ciddi bir insan değil. “Allah Allah, bize sesleniyor.” diye gittiler.

Hepsi toplandılar; o da Safâ tepesinde, kayalıklarda... Zaten doğduğu ev, mahallesi yakın, Benî Haşim yurdu. Kâbe-i Müşerreffe de yakın. İnsanlar orada toplanınca dedi ki;

“Ey kavmim! Beni tanıyor musunuz?”

Tanıyoruz.

“Nasıl bilirsiniz?”

“Çok iyisin, çok dürüstsün, çok güvenilen bir insansın; paramızı, mücevheratımızı her şeyimizi sana emanet bırakıyoruz, güvenilen insansın.”

“‘Tepeden gördüm; şu dağın arkasında düşman ordusu toplanmış, bu tarafa doğru geliyorlar, silahlılar, sizi asıp kesecekler, tedbir alın!’ desem bana inanır mısınız?”

“İnanırsınız.” dediler. “Sen Muhammedü’l-Emîn’sin. Güvenilen Muhammed’sin. Sana inanırsınız.”

Dedi ki;

“Bakın, evet, şu dağın arkasından düşman gelmiyor ama böyle yaşarsanız âhirette cehenneme gidersiniz, cehennem tehlikesi var. Sizin bu yaşamınızdan daha sonraki âhîret hayatında Allah’ın iyi kullarına cennet var. Allah’ın kahrının tecelli ettiği Allah düşmanlarının cezalandırdığı yer var, cehennem var. Allah şirki sevmiyor; şirki bırakın! Küfrü sevmiyor; küfrü bırakın! İmana gelin, müslüman olun, Allah’ın varlığını birliğini anlayın, aklınızı kullanın, Allah’a güzel kulluk edin!” diye ikaz etmeye başladı.

Güzel, çok güzel bir şey! Ustalar şu taşları böyle yontmuş, böyle yerleştirmişler. Yukarısını da nakışlı yapmışlar. Akıl almaz güzel desenler; burası güzel, burası güzel.

Tamam işte, kim yapmış?

Taşı ustalar yapmış. Bak, izleri var. Taş taraklarının izleri var, bunu böyle tak tak, tak tak vurdular, bunları yaptılar.

Bu önce neydi?

Ocaktan çıkmış taştı. Mihrabımızın kenarı oldu, üstü oldu, süsü oldu, ziyneti oldu. Şimdi o taşı buraya mihrap yapmışlar, eve ocak yapmışlar, beri tarafa eşik yapmışlar, şu tarafa kemer yapmışlar, bu tarafta da put yapmışlar; geçiyorlar karşısına, tapınıyorlar.

“Niye böyle elinizle yaptığınız konuşamayan, hareket edemeyen; akıllı, idraki, hareketi, kabiliyeti olmayan taş, ağaca, puta niye tapıyorsunuz? Tapmayın bunlara!”

Doğru değil mi bu?

Çok doğru.

Doğru ama muhterem kardeşlerim, her inancın temsilcilerinin etrafında böyle bir zümre meydana geliyor, takım meydana geliyor; o işi teşvik ediyorlar. Firavun’un öyle avanesi var, Nemrut’un öyle avanesi var,

herkesin etrafında böyle çevresi var; tabi Kureyş’inde...

O mübarek Kâbe’nin hürmetine; “Orada hizmet olsun.” diye hizmet gören insanlar var. Ondan sonra da kendi akıllarından putlar icat etmişler, *lât* demişler *uzzâ* demişler *menât* demişler. Arapların bir sürü putu var; her kabilenin başka bir putu var. Hatta bazen putları hamurdan kendileri yaparlarmış.

Hz. Ömer gülerek anlatıyor:

“Hamurdan yapardık, pişirirdik, sonra da yerdik.” diyor.

Bu kadar saçma sapan bir inanç düzeni ama bir düzen, bir kadro meydana gelmiş. Onlar, o düzeni bozmak istemeyen insanlar oluyor. Araplar muhtelif yerlerden kalkıp Kâbe’yi ziyaret etmeye geliyorlar.

Kâbe Hz.İbrahim *aleyhisselam* zamanından beri insanların kıymetini bildiği bir yer. Ondan önce de eski zamanlarda insanlar gelmişler ama sonra İbrahim *aleyhisselam* yeniden inşa etmiş. Şimdi onlar bu işe razı olmadılar. Makul söylüyor, doğru söylüyor, iyi söylüyor ama çeşitli sebepler oldu. Hak sözü kabul etmemek için çeşitli bahaneler...

Çeşitli şahsî bahaneler, ailevî bahaneler, menfaat bahaneleri... Bu işten hoşnut olmayan insanlar oldu. Alay edenler oldu, hakaret edenler oldu, itiraz edenler oldu.

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz'in getirdiği inanca güya kendi akıllarından itiraz edenler oldu. Peygamber Efendimiz'e; "bu şair galiba" dediler, "kâhin galiba" dediler "sihirbaz galiba" dediler.

Mucizesini görünce "sihirbaz" dediler, istikbalden haber verince "kâhin" dediler. Güzel konuşunca, Kur'ân-ı Kerîm okuyunca "şair" dediler, bir şeyler yakıştırmaya çalıştılar.

Olayı bir ciddi incelemek lazım. Tabi ciddi inceleyip de kabul edenler de vardı. Hz. Hatice validemiz gibi, Ebû Bekr-i Sıddîk Efendimiz gibi. Bildiğiniz gibi Mekke'nin akıllı başında insanlarından kabul edenler de vardı.

Muhterem kardeşlerim, tabi her hadiseden ders çıkarmamız gerekirse buradan şu günümüze bir ders çıkaralım.

Bir insan doğru yolda olabilir ama doğru yolda olmasına rağmen karşısına bir takım itirazcılar çıkabilir. Binâenaleyh tenkit edil-

mekten karşımıza çıkılmasından, muhalefet edilmesinden yılmamamız lazım.

Neden?

Hak yoldayız, Allah'ın yolundayız, Allah'ın sevdiği yoldayız.

كُنْتُمْ خَيْرَ أُمَّةٍ أُخْرِجَتْ لِلنَّاسِ

*Küntüm hayre ümmetin uhricet li'n-nâs.*⁴

Allah'ın seçtiği ümmetiz. Rütbemiz çok yüksek, omuzlarımızı görmüyoruz. Omuzlarımızda generallerin omuzlarından kıymetli yıldızlar var. Alnımızda iman yıldızı var. Kalbimizde iman nuru var.

Ehl-i tevhidiz, Allah'ın sevdiği zümreyiz, *lâ ilâhe illallah* diyen insanlarız, Allah'ın birliğini anlayan insanlarız, küfre girmeyen insanlarız. Kâfir olmamak, mü'min olmak çok büyük rütbedir. Kâfir de en aşağı insandır.

Ben fakir olabilirim, yoksul olabilirim, cahil olabilirim, köylü olabilirim, işçi olabilirim, sırtıma kırk tane yamalı hırka giymiş olabilirim ama mü'minim. O kâfirin milyardelerinden daha kıymetliyim. O kâfir var ya onun

⁴ 3/Âl-i İmrân, 110.

ciğeri beş para etmez. Onun kafası beş para etmez.

Neden?

Yaratanını bulamamış aptal herif, alçak! Yaradanı ona nimet veriyor da yaradanını tanıyamıyor, haine bak! Allah'ın nimetlerini yiyor, Allah'a kâfir, Allah'a karşı.

Kimisi münkir; “Ben Allah'ı kabul etmem!” diyor.

Sen kabul etsen ne olacak kabul etmesen ne olacak?

Köpek başını kaldırmış, aya doğru ulumuş. “Köpek aşağıda uludu.” diye ayda ne olacak? Sen kendi köpekliğiyle kalırsın, geberir gidersin, leşini mikroplar çürütür. Belki de başka bir mahlûk gelir, yer.

Ne olacak?

Allah'ın varlığını kabul edememiş insanlar pistir pis! Necistir necis! Hani; “Aman onu elleme, orada necâset var, necâset-i galîze var, pislik var!” denir ya; çiş gibi, kaka gibi neyse necaset, pis.

إِنَّمَا الْمُشْرِكُونَ نَجَسٌ

*Inneme'l-müşrikûne necesün.*⁵ diyor Allah Kur'ân-ı Kerîm'de.

Müşrikler pistir. Allah saklasın!

Neden?

Müşrik Allah'ın varlığını anlayamamış, imana gelememiş.

Şimdi biz neyiz?

Biz Allah'ın sevdiği, razı olduğu yola girmiş mü'minleriz. İslâm'ı beğenmiyor, barodan başı örtülü insanın ismini siliyor. "Cuma namazı kılınma imkânı olsun." diyenleri gericilikle suçluyor, bilmem ne vesaire.

"Müslümanlar gerici" diyor, "çağ dışı" diyor. "Şu olur mu?" diyor, "Bu olur mu?" diyor.

Ne olacak?

İt ürür, kervan yürür. Kervan durmaz ki, mahallenin köpekleri hav hav hav diye bağıyor. Havlarsa havlasın. Kervan, koca develer, -adımlarını ata ata, yirmi otuz kırk deve-yürür gider.

b. Elhamdulillah Müslümanız

Onun için bir kere Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz'in hayatından

⁵ 9/Tevbe, 28.

kalbinize řu kuvvet gelsin ki; “Elhamdülillah Müslümanım, cümle cihan halkı karşıma çıksa İbrahim *aleyhisselam* gibi şöyle tepeden bakarım. Bre, karınca gibisiniz be! Benim gözümde sinek gibisiniz be, gözüm hiçbirinizi bir şey gibi görmüyor.” diye tepeden bakarız.

Neden?

Biz mü’miniz ya, mü’minim ben ya!

İbrahim *aleyhisselam* tek kalmış. Biz tek değiliz, bak elhamdülillah çokuz biz.

Korkuyor Amerika!

Kimden korkuyor?

Radikal müslümanlardan.

Rusya kimden korkuyor?

Radikal müslümanlardan.

Avrupa Birliğı kimden korkuyor?

Radikal müslümanlardan.

Hint kimden korkuyor?

Radikal müslümanlardan...

İyi vallahi maşaallah, neymişiz biz be!
Cümle cihan halkını korkutuyoruz.

Neden?

Mü’miniz. *Lâ ilâhe illallah*.

Bu kadar adamların hepsi senin düşmanın, sana bir zarar verebilirler. Kimse mü’mine hiçbir zarar veremez.

Neden?

Öldürürse şehit olurum, öldüremez de ben galip gelirsem gazi olurum. Benim sırtımı kimse yere getiremez. Yeter ki bu iman elden gitmesin, gönülden gitmesin. Allah bizi bu imandan mahrum etmesin.

Ölüm nasılsa bir gün gelecek. bal ile kaymakla besliyorsun, kaymaklı kadayıf yediriyorsun, kuş tüyü şiltelerde yatırıyor; bir kanser geliyor, cümle cihanın doktorları başına üşüşüyor, adam ölüyor.

Otuz yedi yaşında öldü. Çok büyük artistti, şöyle şöhretliydi, bu kadar milyarları vardı.

Ne oldu?

Gitti.

Neden?

Amansız bir hastalığa tutuldu; işte öyle.

İnsan Allah destekledi mi yaşattı mı yaşar, Allah sevmedi mi desteklemedi korumadı mı kıymeti yok.

Bak Abdülaziz hocamız çok güzel söylemiş:

Lâ ilâhe illallah, lâ ilâhe illallah; Allah var şeriki naziri yok; bu tevhid tevhid inancı. Allah'ın birliğini söylüyoruz.

Allah var *Kulhuvalîahu ehad* tek Allah, âlemlerin Rabbi, tek. İki tane olsa kavga ederler, iki tane olamaz; zaten akıl mantık kabul etmez.

Lev kâne fîhimâ âlihetün illa'llâhu lefessedetâ. “Kavga ederlerdi, birbirleriyle tutuşurlardı.”

Birisi; “Şöyle olsun.” derdi, ötekisi; “Hayır, öyle olmasın, böyle olsun.” derdi, karışıklık çıkardı.

Tek. *Kulhuvalîahu ehad, Allahussamed.* “Herkesin ihtiyacını karşılayan, herkesin el açıp dua edip de kendisinden istediği mer-ciin, makamın sahibi.”

Tek. *Kulhuvalîahu ehad.* Biz hepimiz, zâhir- tevhîdin ehliyiz, Allah’ı bir biliyoruz. İki demiyoruz, üç demiyoruz, çok demiyoruz.

Politeizme karşıyız, düalizme karşıyız, *teslis*’e *trinite*’ye karşıyız. dinler tarihinde ne kadar safsata varsa roman gibi bile okumuyoruz; “Nasıl olmuş da bu herifler şu şişman, göbekli putlara tapmış.” diye acıyarak okuyoruz, üzülerek okuyoruz.

Mısırlıların tanrılarının resimlerini gördük; köpek başlı bir herif. Ya bari doğru düzgün bir şey olsa. Doğru düzgün de olmaz ya,

köpek başlı herifi tanrı edinmişler. Kartal başlı herifi tanrı edinmişler. Bu horoz, ötekisi bilmem ne, berikisi timsah başlı bilmem ne!

Tüh be, yazıklar olsun size! Utanmadınız mı hiç? Vicdanınız hiç sızlamadı mı? İçinizden bir güzel duygu size bu şeyi söylemedi mi?

“Belki öteki şaşırانlar gibi berikeler de şaşırabilir.” diye Allah bize İslâm’ı getirdi, öğretti elhamdülillah.

Biz biliyoruz ki;

Lâ ilâhe illallahu vahdehû lâ şerîke leh.

“Allah var, şerîki nazîri yok, bir Allah.”

Kulhuvalîahu ehad. “Tek.”

Hem öyle bir tek ki başka hiçbir teke benzemez.

Almanın birisi müslüman olmuş. Geldi Almanya’da bana sordu, meraklı, diyor ki;

“Mehmet Zahid hocamız bu kitapta yazmış; ‘Allah birdir ama başka birlere benzemez.’ Bu ne demek?

Başka birlere benzemez... Başka birin benzeri başka birler vardır. O bakımdan Allah’ın başka benzerleri olmadığından öteki birlere benzemez.

Başka biri alırsın, bir elma alırsın, ortadan kesersin yarım olur. Birin altına bölü çiz-

gisi koyarsın, iki koyarsın, bir bölü iki olur, yarım olur. Bir bölü beş olur, bir bölü on olur. Birle oynarsın. Bölersin, toplarsın, çıkarırsın, bir artı bir dersin iki olur, bir eşit bir dersin ama Allah böyle değil.

Bir ama bu senin buralardan bildiğin bir-ler gibi değil! Bir tek; eşi, şerîki, nazîri, misli, benzeri, dengi, küfüvvü, zıttı, muhalifi yok. Bu tamam. Anladık. Herkes anlıyor bunu, Allah bir. Parmağını kaldırıyor bir de. Hani bilinsin diye *eşhedü en lâ ilâhe illallah* parmağımızı da kaldırıyoruz. Bu tabi göze de hitap ediyor. *Eşhedü en lâ ilâhe illallah*, tamam.

Ama Abdülaziz hocamız ne demiş?

Lâ havle ve lâ kuvvete illâ billâh. “Allah’ın elindeki güçten kuvvetten başka güç kuvvet yok. Bütün güç kuvvet Allah’ın.”

Ne dilerse olur ne dilemezse olmaz. Dilemediği olmaz, “ol” dediği olur, “öl” dediği ölür, “olma” dediği olmaz.

إِنَّمَا أَمْرُهُ إِذَا أَرَادَ شَيْئًا أَنْ يَقُولَ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ

*Innemâ emrühû izâ erâde şey'en en yekûle lehû kûn fe-yekûn.*⁶

Ne demek?

Allah bir şeyin olmasını dilediği zaman emreder.

Kûn!

Kûn ne demek?

“Ol” demek.

“Ol” der ona, olması gereken şeye, *kûn fe-yekûn* “Olur.”

Bir *kûn* demesiyle olur. Yaratmasının şeklinin de nasıl olduğunu insanların akılları idrak edemez ama “ol” der olur. Bir şeye “ol” der, olur. O kadar kolay olur. “Öl” der ölür; o kadar.

Gücün kuvvetin sahibi Allah ise binâenaleyh ben Allah'ın dostu olayım da gelsin, bana birisi zarar versin. Cümle cihan bir tarafa, kâinat bir tarafa, elimin tersiyle iterim, hiçbirisinden korkmam. Korkmamış zaten.

Zaten Peygamberler korkmamış, büyüklerimiz korkmamış. Korkarsa Allah'tan korkmuş. Bir korkusu olmuş, o da; “Ya Allah'ın sevgisini, rızasını kaybedersem!” diye.

⁶ 36/Yâsîn, 82.

وَالضُّحَىٰ

*Ve'd-duhâ*⁷ sûresi inmiş, neden?

Vahiy biraz kesilince Peygamber Efendimiz korkmuş; “Acaba Allah’ın hoşuna gitmeyecek bir şey mi yaptım? Acaba Allah beni sevmedi mi?”

وَالضُّحَىٰ ﴿١﴾ وَاللَّيْلِ إِذَا سَجَىٰ ﴿٢﴾ مَا وَدَّعَكَ رَبُّكَ
وَمَا قَلَىٰ

Ve'd-duhâ. “Kuşluk vaktine and olsun ki.” *Ve'l-leyli izâ secâ*. “Çöktüğü zaman geceye and olsun ki” *Mâ veddeake Rabbüke*. “Rabbin seni terk etmedi, ayrılmadı senden.” *Ve ma kalâ*.⁸ “Sana darılmadı da.”

“Resûlüm, ben seni seviyorum, korkma, ‘Vahiy biraz kesildi.’ diye endişelenme.”

Endişeleri o. Endişelenmişse Allah’tan endişelenmişlerdir.

Musa *aleyhisselam*’ı düşünün, Firavun arkasından geliyor. Sahneyi gözünüzün önüne getirin. Kaçıyor; bunlar silahsız, sayıları az,

⁷ 93/Duhâ, 1.

⁸ 93/Duhâ, 1-3.

şehirden kaçmışlar, gizlice yola çıkmışlar. Firavun'un askerleri haber almış; dirlikli, düzenlikli, silahlı birlikler tozu dumana katarak arkadan geliyor.

Musa *aleyhisselam*'ın ashâbı geriye bir baktılar, zavallılar titreşmeye başladılar. Çoluk var çocuk var, zayıf var ihtiyar var. Mü'min bunlar, kimisi fukara köle.

قَالَ أَصْحَابُ مُوسَىٰ إِنَّا لَمُدْرَكُونَ ﴿٦١﴾ قَالَ كَلَّا

Kâle ashâbu Mûsâ innâ le-müdre-kûn.

“Eyvah, yakalanacağız!” dedi.

Müdre-kûn, “Yakalanacağız.” demek, “İdrak olunacağız, yakalanacağız.”

“Eyvah, yakalanıyoruz, yakalanacağız!” dediler.

Musa *aleyhisselam* ne diyor?

*Kâle kellâ*⁹.

Kellâ sözü çok önemli. *Lâ* var ama bir de *kellâ* var, “asla” demek.

Asla!

“Nasıl asla yâ Musa! Nasıl asla? Arkadan düşman geliyor; tozu dumana katarak, kılıcını sıyırmış, gözünü kan bürümüş, yakalayınca

⁹ 26/Şuarâ, 61-62.

hepimizi kesecek. Önünde de deniz. Denize gelmişsin. Güldür güldür sular önünde. Nasıl *kellâ* bu?”

İşte bu *lâ havle ve lâ kuvvete illâ billah*’ı bilen insanın *kellâ*’sı bu! Buna da *tevhîd-i bâtınî* derler. “İçteki tevhid.”

Güç kuvvet Allah’ın, sen gücün kuvvetin Allah’ın olduğunu biliyorsan *bâtınî* tevhîde de ermişsin.

Her şey Allah’ın elinde. Allah dilerse yapar, dilerse korur Allah koruyunca kimse bana zarar veremez. Korumazsa cümle cihan bana fayda veremez. Hakiki tevhid bu.

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* tabi söyledi anlattı, tatlı tatlı söyledi, güzel güzel söyledi, hep itiraz ettiler, hep zorbalık yaptılar.

Peygamber Efendimiz namaz kılıyor, namazını bozuyor, üstüne pislik dökmeye çalışıyor, şaşırtmaya çalışıyor. Vahiy geliyor, vahyi karıştırmaya çalışıyor. Arkadan fıs fıs laflar karıştırıyor.

Kur’an iniyor, Kur’an ayetleriyle alay ediyor. Allah delil gösteriyor, ukalalık edip delilin karşısına çıkıyor.

Mazlum; işkence ediyorlar, alıyorlar götürüyorlar. Arabistan'ın sıcağı buranın sıcağına benzemiyor muhterem kardeşlerim! Dayanılmıyor. Arabistan'ın sıcağında kumların üstüne götürüyorlar, yatırıyorlar; ondan sonra işkence ediyorlar. Ateşi yakıyorlar, sırtını ateşe yapıştırıyorlar. Kadınları şehit ettiler.

İlk müslüman şehit kadın kim?

Sümeyye Hatun.

Ammar b. Yâsir ailesinin, Ammar ailesinin ızdırapları, işkenceleri. Bilâl-i Habeşî'nin çektiği sıkıntılar.

Ne diyorlar?

“Dininden dön!” diyorlar.

“Nereye döneyim ben adam! Ben *lâ ilâhe illallah* demişim, Allah'ın varlığını birliğini anlamışım; şu taşa mı döneyim ben?”

“Dininden dön!”

“Dönmem!” diyor, *ehad ehad ehad*.

Bilâl-i Habeşî hazretlerine işkence bir taraftan devam ediyor; dermanı yok, bayılacak hâle gelmiş, inliyor, *ehad* diyor *ehad ehad* öldürseniz dönmem. *Ehad*. “Bir tek” diyor, “Allah'ın şerîki, nazîri yok.” diyor.

Bu işkenceyi arttırdılar; kız vermediler, yiyecek vermediler, içecek vermediler, ibadet ettirmediler.

Sonra ne yaptılar?

Yine baş edemediler.

Sonra ne yaptılar?

“Öldürelim.” dediler. “Öldürelim bu Ebü’l-Kâsım Muhammed’i! Öldürelim!”

Öldürmeye kast ettiler, niyet ettiler, tedbir aldılar. İş o raddeye geldi. Baktılar iş artık alay etmekle, sataşmakla, omuz vurmağa olmuyor;

“Şu Ebü’l-Kâsım Muhammedü’l-Emîn’i öldürelim, bu iş bitsin. İş kökünden halletmiş olalım.” dediler.

Bir taraftan da tabii diyorlar ki;

“Tek kişi öldürürse kan davası olur. Ne yapalım?”

“Her kabileden bir tane insan seçelim, hep birden hücum edelim. Hepsi birden vursun, kim vurduya gitsin. Benî Haşım, bütün kabilelerle baş edemez. Ne yapalım, diyet veririz.” diye düşündüler.

Neticede öldürmek kastına kadar vardılar. Müslümanların işkencesi de bitti de artık

yaşama durumu kalmadı. O zaman Allahu Teâlâ hazretleri hicreti emretti.

c. Hicret ne demek?

Hecere yehcürü hecren ve hicreten ve hicrânen.

Hicret “ayrılmak” demek.

Nerden ayrıldı Peygamber Efendimiz?

Ana baba yurdundan, doğduğu vatan-ı aslîsinden, sevdiği Mekke-i Mükerre-me’sinden, âşıkı olduğu Kâbe-i Müşerre-fe’sinden ayrı düştü, ayrıldı. Allah’ın emriyle ayrılmak zorunda kaldı.

Ne yapıyordu?

Kabilelere gidiyordu. Her yere gidiyordu, herkese söylüyordu. Kendi yakın kabilelerine söyledikten gayri önüne gelene de söylüyordu. Panayır zamanlarında da başka diyarlar-
dan kabileler geldiği zaman onlara da söyle-
di.

“*es-Selâmu aleyküm.* Siz nereden geldiniz bakalım?”

“Falanca yerden geldik.”

“Kimlerdensiniz?”

“Filancalardanız.”

“Tamam, ben de Kureyş’ten benî Hâşim’den Abdülmuttalib’in torunu Ebu’l-

Kâsım Muhammedim. Ben Allah'ın peygamberiyim. 'Putlara tapmayın, *Lâ ilâhe illallah* inancına gelin.' diye Allah beni vazifelendirdi. Herkese söyleyin. 'Beni destekleyin, benim etrafıma toplanın.' diye söyledi."

Kendisine tebliğ ettiği insanlar; "İyi, güzel söylüyorsun ama bu Kureyş kabilesi, bu adamlar, bu eşraf, bu şehrin ileri gelenleri biz seni desteklerken bizimle bozuşur. Biz onlarla kavga edecek durumda, kuvvette değiliz." diyorlardı.

Nihayet Medine-i Münevvere'den gelmiş olan insanlara, Peygamber Efendimiz Akabe'de, -hani büyük şeytanın taşlandığı yer var ya "Akabe" diyoruz, "cemretü'l akabe" durumu anlattı.

Onlar da dediler ki;

"Haklısın kabul."

"Beni destekleyin."

"Destekleriz, tamam, buyur, bizim şehrimize gidelim. Madem Mekkeliler seni kabul etmiyor, buyur bizim şehrimize gel. Biz kendi canımızı koruduğumuz gibi seni koruruz başımızın tâcı ederiz, yâ Ebe'l Kâsım Muhammed!" dediler.

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz'i Medine-i Münevvere'ye davet ettiler ve böylece Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz Medine-i Münevvere'yi hicret edilecek yer olarak belirlemiş oldu. Oraya gitmeye karar verdi,

Bu işler nasıl oluyor?

Dikkat edilirse Allah her şeyi planladığı için, evvelini, âhirini, her şeyi bildiği için; “Kulum, öyle yap, böyle yap.” diye önceden ayarlıyor. Mekkelilerin azıtmaları üzerine Medine'ye davet de olunca Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz Mekke'den ayrıldı.

Hecere, hicret “ayrılmak.”

“Allah'ın peygamberi” olarak Mekke-i Mükەرreme'den ayrıldı. Kendisi ayrılmadan önce de birçoklarını Medine-i Münevvere'ye gönderdi.

“Hadi bakalım önden siz gidin.” dedi.

Mus'ab b. Umeyr *radıyallahu anh'i*, Esed veya Esad b. Zurâre hazretlerini gönderdi.

Hatta o Medine-i Münevvere'ye önceden gidenler, orada bir grup teşkil ettiler, cemaat teşkil ettiler, toplanmaya başladılar, namaz kılmaya başladılar. Hatta o Medine'ye göç-

müş olan müslümanlar, Cuma sûresi inmeden evvel, Medine’de toplanıp toplanıp Cuma namazı kılmaya başladılar.

Tatlı tatlı İslâm’ı anlatıyorlardı. Güzel güzel, yanık yanık Kur’ân-ı Kerîm okuyorlardı. İnsanları İslâm’a çekiyorlardı. Müslümanların sayısı artıyordu. O ilk gidenler hazırlıyorlardı ve sonunda Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz de hicret etti.

Bundan çıkacak ders nedir?

İnsanı zorlayabiliyorlar, imanını yaşamasına imkân vermeyebiliyorlar, canına kast edebiliyorlar.

Ne yapacak?

Yılmayacak.

Ne yapacak?

Burada olmuyorsa olabilecek yeri arayacak. Bu küfür, bu şirk, bu putperestlik yok edilecek. Ama oradan ama buradan. İçeriden olmadı; o zaman Peygamber Efendimiz başka bir yere gitti.

Neden?

İslâm’ı yayması lazımdı. İlla Allah’ın dinini tebliğ etmesi gerekiyordu.

Demek ki burada olmazsa bir başka yere gitmek lazım. Peygamber Efendimiz’in

ashâbına, Peygamber Efendimiz'in yanına gitmek onun etrafında halkalanmak emrolundu.

d. Günahkâr Olarak Ecel Gelmiş, Ölmek Üzere Olan Kimselere Melekler Sorarlar...

Farz namazı kıldırırken okuduğum âyetlerde bildiriliyor ki;

İnne'llezîne teveffâhümü'l-melâiketü zâlimî enfüsihim. “Bir yerde durup da, dinini yapamayıp da ibadetleri yapamayıp da günahlı bir yaşamdan sonra ölen kimselere melekler der ki.”

إِنَّ الَّذِينَ تَوَفَّيَهُمُ الْمَلَائِكَةُ ظَالِمِي أَنْفُسِهِمْ قَالُوا فِيمَ
كُنْتُمْ قَالُوا كُنَّا مُسْتَضْعَفِينَ فِي الْأَرْضِ قَالُوا أَلَمْ
تَكُنْ أَرْضُ اللَّهِ وَاسِعَةً فَتُهَاجِرُوا فِيهَا فَأُولَئِكَ
مَأْوَاهُمْ جَهَنَّمُ

*İnne'llezîne teveffâhümü'l-melâiketü zâlimî enfusihim.*¹⁰ “Günahkâr olarak, nefislerine zulmedici vaziyetteyken, ecel gelmiş, ölmek üzere olan kimselere melekler sorar-

¹⁰ 4/Nisa, 97.

lar:” *Kâlû fîme küntüm?* “‘Ne haldeydiniz siz, bu ne hal?’ diye sorarlar.” *Kâlû.* “Onlar derler ki.” *Künna müstad’afîne fi’l-ard.* “Biz yeryüzünde mağdur, zayıf, güçsüz, kuvvetsiz insanlardık. Bir yere gidemedik, dinimizi, Müslümanlığımızı yaşayamadık, ibadetlerimizi yapamadık; bu kâfirlerin dediklerini yaptık. Günah işledik, sevap işleyemedik, İslâm’ı yaşayamadık.” *Ve ülâike me’vâhüm cehennem.* “İşte bunların gidecekleri yer, sokulacakları tıkılacakları yer barınakları, sığınakları cehennemdir; cehenneme atılacaklar.” *Kâlû.* “Melekler onlara diyecek ki.” *E lem tekün ardu’llâhi vâsiaten.* “Yahu, yeryüzü geniş değil miydi? Sadece siz oturduğunuz şehir miydi, geniş değil miydi?” *Fe-tühâcirü fîhâ.* “Burada müslümanca yaşamıyorsanız oraya geçseydiniz. Mü’minlik vazifelerinizi yapamıyorsanız, kâfirler size kâfirliklerini empoze ediyorlar yaptırtıyorlarsa bırakıp da öbür tarafa gitseydiniz, imanınızı yaşayabileceğiniz yere gitseydiniz.”

Demek ki insanın imanını yaşaması, Allah’a ibadet etmesi, Müslümanlık yapması, müslümanca yaşaması asıl olduğu için doğduğu yeri, yaşadığı yeri, kazandığı yeri terk edip

imanını yaşayacağı yere, mü'min olarak yaşayabileceği yere gitmesi vazifedir.

Gitmezse ne olur?

Ve ülâike me'vâhüm cehennem ve sâet masîrâ. “Cehenneme gider. Ne kötü yerdir cehennem, ne kötü gidilecek yerdir! Bir insan cehenneme gidecekse vaziyet ne kadar fena! Ne kadar kötü bir yerdir cehennem!” buyuruluyor.

Onun için hicret etmesi lazımdı, hicret etmek mecburiyetti ve hakikaten müslümanlar da mazeretleri olanlar müstesna Peygamber Efendimiz'in etrafında Medine-i Münevvere'de toplandılar. İslâm'a hizmet ettiler, İslâm gelişti, kuvvetlendi.

Medine'nin eski adı *Yesrib*'di. Peltek s ile *Yesrib*.

İsmi değişti, ne oldu?

Medînetü'r-Resûl oldu, “Medine” oldu. “Peygamberin şehri” oldu. İslâm beldesi oldu, İslâm'ın baş şehri oldu. Peygamber Efendimiz orada kuvvetlendi. Orada da onu öldürmek istediler Hücum ettiler, asker gönderdiler, ordu gönderdiler savaşlar oldu. Allah Peygamber Efendimiz'e galibiyet ihsan

etti, kâfirleri yendiler sonunda Mekke'yi de fethettiler.

Neyi öğreniyoruz, muhterem kardeşlerimiz?

Mühim olan müslümanca yaşamaktır. Nerede Müslümanlığı yaşayabilirsek oraya gideceğiz.

Şimdi bugünün insanları geliyor, bana soruyor:

“Hocam, benim çalıştığım yerde bana Cuma namazı için izin vermiyorlar, namaz kılmama izin vermiyorlar.”

“Başımı örtmeme izin vermiyor.” diyor kadın. Erkek diyor ki; “Sakal bıraktırmıyor.”

Başka yere git! Mendil sat, çorap sat, bir şey yap; rızkın bir tane kapısı yok ki Allah rızkı nereden olsa verir.

Binâenaleyh bunlar mazeret değil!

“Cuma!ya gidemedim!”

Cuma'ya gidilecek yerde çalışsaydın veya yahut bastırısaydın, Cuma'ya gitme hakkını alsaydın.

Fırsat geldiği zaman böbürlenip duruyorsun ya; Türkiye’de %99 müslümanız, 60 milyon Müslümanız. Görelim Müslümanlığını! Müslümansan, burası müslüman diyarıysa,

İslâm'ın emirlerini uygularsın. “Allah'ın emrettiği şeyleri yapacağım.” dersin mâni olanlara da fırsat vermezsin, rey vermezsin, seçmezsin!

Sen seçiyorsun!

Bu adamları ne diye seçtin sen? Bu din düşmanlarını, iman düşmanlarını, İslâm düşmanlarını, İslâm'la çarpışan kimseleri niye seçtin?”

Ayasofya'da namaz kıldırıyorlar; çıplak dans yaptırıyorlar, kilise dansı yaptırıyorlar.

Neden?

Yok, sanat mıymış da bilmem hepsi hikâye. Avrupa'nın emrini tutuyor.

“Haliç'in suyunu masmavi yapacağım!”

Hikâye, sen onu külahıma anlat. Amerika patrikhaneyi Roma gibi ayrı devlet yapmak istiyor, Haliç'ide o devlete uygun bir arazi yapmak istiyor, sana onu yaptırıyor.

Sen de;

“Haliç'i temizleyeceğim, gözlerimin rengine döndüreğim.” diyorsun.

Ne maval okuyorsun, kimi kandırıyorsun sen? Satmak istiyor, almak istiyor; burada ayrı bir devlet kurmak istiyor.

İstanbul'da hıristiyan devleti kuracak!

Verir miyim?

Dün akşam unuttum, ahdedecektim, sizinle anlaşma yapacaktım. Vermeyeceğiz! Verir miyiz?

Bir karış toprak vermeyiz. Alınmışları da geri alacağız; onları da unutmadık. Onları da unutmadık ha! O alınmışların üstüne bir sünger çekmedik.

Benim hudutlarım Edirne'den başlamıyor, benim benim hudutlarım Viyana'dan başlıyor. Benim hudutlarım Atlas okyanusundan, Hint okyanusuna kadar; ben onları unutmadım.

Ben unutmadım! Unutmayanlar arkamdan gelsin. Unutanlara da Allah akıl fikir versin. Onları da alacağız; buradan da bir şey vermeyeceğiz. Bu heriflerin de kafasından şirki sileceğiz.

Aptal bu adamlar! Cehenneme gidecekler. Kendi menfaatlerini bilmiyorlar ya. Âhi-rette cayır cayır odun gibi yanacaklar, bangır bangır bağıracaklar.

“Aman!” diyecekler, “Affet yâ Rabbi!” diyecekler; orada af olur mu?

Biz burada tebliğ edeceğiz:

“Niye bu haça tapıyorsun? Ne bu haç?”

Şöyle bir haç; sarı bir ölü resmi üstünde, bileklerinden kafasından çivilenmiş, öylece durmuş, buna “tanrı” diye tapınıyor. Tüh, yazıklar olsun!

Sen böyle bir uyduruk şeye tapmaya utanmıyor musun?

Böyle şey olur mu?

O Hz. İsa, Allah’ın Peygamberi. Allah onu kâfirlerin eline düşürmedi ki öldürmedi ki.

Böyle diyor:

Ve mâ kâtelûhü ve mâ sâlebûhü. “Öldüremediler onu, asamadılar.”

Kur’ân-ı Kerîm öyle diyor, kabul etmiyor. Onlar kendi peygamberlerini çarmıha gerilmiş kabul ediyorlar. Bir de “Allah’ın oğlu” kabul ediyorlar.

Allah’ın oğlu olur mu? Hâşâ sümme hâşâ! Allah evlendi mi? Düğünü derneği, zıfayı gerdeği mi oldu? Ne biçim laf bu böyle!

Allah’ın kulu. Hepsi Allah’ın kulu.

Bunları anlatacağız. Kime anlatacağız?

Herkes anlatacağız:

Kör dünyanın göbeğine, hak yol İslâm yazacağız.

Koç burcuna, yay burcuna, bebeklerin avucuna.

Minarelerin ucuna, hak yol İslâm yazacağız.

Zaten orada ay var; kiliselerin, kulelerinin ucuna, her yere. Vazifemiz o.

Peygamber Efendimiz niye doğduğu yeri bırakmış?

Hem de ne güzel, ne cazip teklifler yapmışlar.

Demişler ki;

“Gel, sen ne istiyorsun, anlaşalım. Yâ Ebe’l-Kâsım, gel anlaşalım, ne istiyorsun sen? Seni en güzel kızlarımızla evlendirelim, ooh tamam, seni en güzel kızla evlendirelim. En asil, en soylu, en zengin, en güzel hasletli, nesepli, endamlı, selvi boylu, güzel huylu kızlarımızla evlendirelim. İstedğin kadar para verelim. Seni başkan yapalım...”

“Tamam, işte başkan olduğum zaman her şeyi yaparım.” diye düşünemez mi?

Bu gün birçok müslüman şu partiye oy veriyor, bu partiye oy veriyor.

Neden?

“Orada işimi götürürüm, İslâm’a öyle hizmet ederim.” diye.

Peygamber Efendimiz dinledi, dinledi; güldüğünü düşünüyorum, şöyle acı acı, onlara acıyarak:

“Bana bakın!” dedi. “Bir elime güneşi verseniz veremezsiniz ya, gökten alıp güneşi verecek hâliniz yok. Bir elime güneşi verseniz yapacağınız o işi yapsanız, bir elime de kameri verseniz, ay ve güneş iki elime, ne yapsanız ben bu davadan dönmem!”

e. Allah'tan Gayrıya Tapmak Yok

Nedir bu dava?

Lâ ilâhe illallah, Muhammedün Resûlullah. “Allah bir, şerîki nazîri yok, Allah’tan gayrıya tapmak yok!”

Şu anda dünya üzerinde Allah’tan gayrıya tapan milyonlarca, milyarlarca insan var. Biz de müslümanız, biz de *lâ ilâhe illallah* ehliyiz, biz de burada oturuyoruz.

Olur mu öyle?

Olmaz.

Ne yapacağız?

Her yere gidip her yerde *lâ ilâhe illallah* diyeceğiz:

“Tapmayın buna! Deli misiniz siz? İstikbalinizle oynuyorsunuz, yapmayın, Allah buna razı gelmez.” diyeceğiz.

Hristiyanlara gideceğiz, diyeceğiz ki;

“Bakın, ey Nasrânîler, ey İsevîler! Hz.İsa sizin bu yaptığınız işe razı değil, Allah sizin bu yaptığınız işe razı değil!”

يَا أَهْلَ الْكِتَابِ تَعَالَوْا إِلَى كَلِمَةٍ سَوَاءٍ بَيْنَنَا
وَبَيْنَكُمْ إِلَّا نَعْبُدَ إِلَّا اللَّهَ وَلَا نُشْرِكَ بِهِ شَيْئًا وَلَا
يَتَّخِذَ بَعْضُنَا بَعْضًا أَرْبَابًا مِنْ دُونِ اللَّهِ

Tealev ilâ kelimetin sevâin beynanâ ve beyneküm.

Teâlev. “Gelin.” İlâ kelimetin. “Bir aynı söze.” Sevâin beynenâ ve beyneküm. “Sizinle bizim aramızda.”

Aslında beraberdi, aynı inanç vardı.

Ellâ na'büde illa'llâh. “Ancak Allah’a ibadet edelim, Allah’tan gayrıya ibadet etmeyelim.” *Ve lâ yettehize ba’dunâ ba’dan erbâben min dûni’llâh.* “Allah’ı bırakıp da içimizden insan olarak yetişmiş Hz. İsa’yı, Meryem’i vesaireyi kendimize tanrı edinmeyelim.” diye söyleyeceğiz; vazifemiz bu.

Kul diyor Allah, “söyle onlara.”

Söyleyeceğiz, yazacağız, anlatacağız. Oralara müessese kuracağız, mektep kuraca-

ğız, radyo kuracağız, televizyon kuracağız, gazete kuracağız. İngilizce öğreneceğiz, Almanca öğreneceğiz, yazacağız; anlatacağız, anlatacağız, anlatacağız...

Avustralya'ya gittim, kaç yerde Budist mabedi. Bu eskicilik ya; bunlar çok eski bir din. Getirmiş Budizm'i, milattan önce bilmem hangi zamanın putperestlik dinini, Avustralya'da mabet kurmuş; onu yaymaya çalışıyor. Avrupa'da yaymaya çalışıyor.

Şimdi gazetelerde, bizim sözde ilerici aptal gazetelerde, Hint gurularından bilmem kimi reklam ediyor, ilan veriyor. "Transandantal meditasyon" yapıyormuş.

Hokkabazlık!

Adam Hintlilerin felsefesine merak salıyor, Hint fakirlerinin yaptıkları şeylere merak salıyor. Hindistan'dan bir herif geliyor, burada gazetede ilan veriyor. Bizim memleketten de taraftar, müşteri buluyor da ona gidiyorlar.

Cumhuriyet gazetesinde, falanca gazetede filanca gazetede reklamı çıkıyor. Hint inanışlarından, bilmem *krisna* dininden, falanca dinden falanca rahip gelmiş, Budistler.

Bunlar eski boş şeyler. Senin kafan yirminci yüzyılda hâlâ aydınlanmadı mı? Senin kafan hâlâ ışıldamadı mı? İslâm gelmiş, Allah'ın varlığını birliğini anlatmış, şirkin küfrün kötülüğünü göstermiş. Hâlâ uyanmadın mı?

Uyanmamış. Uyandırmak bizim vazifemiz. Peygamber Efendimiz ömür boyunca uyandırmak için çalıştı. Sahabe-i Kiram insanları uyandırmak için çalıştılar. Dünyanın her yerine dağıldılar. Bizim evliyâullah büyüklelerimiz dervişlerini yetiştirdi, dünyanın her yerine saldıılar.

Ahmed-i Yesevî, şeyhimiz, Efendimiz, dervişleri yetiştirdi; “Haydi Sibiryâ'ya doğru, yallah, yürüyün bakalım, buralarda İslâm'ı anlatın.” dedi.

Anadolu o zaman henüz müslüman olmamış. “Yallah Anadolu'ya, hadi bakalım İslâm'ı anlatın.” dedi. “Hadi Balkanlara İslâm'ı anlatın.” dedi.

Hazar denizinin Kuzey'inden Güney'inden Sibiryâ'ya, Kafkas'ların ötesine, her tarafa Allah'ın dinini anlatmaya insanlar gönderdi; vazifemiz bu. Biz bu vazifeyi bıraktık mı Allah bizi sevmez. Müslümanlık vazifemizi yapmamış oluruz.

Osmanlı neden yıkıldı?

Koca imparatorluktu, üç kıtaya hâkimdi. Karadeniz Türklerin bir gölü gibiydi, her tarafı müslümanlarındı, Akdeniz'in yarısından fazlası müslümanlarındı. İtalya'dan bu tarafa düşmanlar Akdeniz'i geçemiyorlardı. Kıbrıs bizimdi, Malta bizimdi, Girit bizimdi.

Osmanlı niye yıkıldı?

Osmanlı, tevhid akîdesini insanlara anlatmaktaki ihmâlinden yıkıldı. Bırakmayacaktı, vazifeyi gevşetmeyecekti, devam ettirecekti. Yedi asır içimizde yaşamış Ermeni, Rum kalmış.

Olur mu ya?

Yedi asırda bunları adam edemedin mi? Puttan vazgeçiremedin mi, müslüman edemedin mi? Çalışmamış! Alevîleri uyandıramamış, anlatamamış. Hıristiyanlara anlatamamış, İslâm'ı yayamamış, Müslümanlığı anlatamamış; ondan yıkıldı. Allah yardım etmedi.

Allah kime yardım eder?

وَالَّذِينَ جَاهَدُوا فِينَا لَنَهْدِيَنَّهُمْ سُبُلَنَا

*Ve'llezîne câhedû fîna lenehdiyennehüm sübülenâ.*¹¹ “Bizim dinimiz için bizim uğrumuzda cihad edenlere, cehd sarf edenlere, gayret sarf edenlere biz yolumuzu gösteririz, ufuklarınızı açarız, geliştiririz, destekleriz.” diye Kur’ân-ı Kerîm müjdeliyor.

Bu vazifeyi bıraktın mı, Allah’ın sevmediği kul durumuna düşersin. Evinde devam edeceksin, mahallende devam edeceksin, dairende devam edeceksin, çarşıda devam edeceksin, pazarda devam edeceksin, bildiğin yerde devam edeceksin, bilmediğin yerde devam edeceksin.

Abdurrahim Zapsu Erenköy istasyonunda tren bekliyormuş, radyodan Kur’an yayını varmış. Herkes bildiğini okuyormuş, konuşuyormuş.

Masanın üstüne pat pat, pat pat elini bir vurmuş, yumruğunu güm güm güm bir vurmuş. Yolcu salonunda herkes susmuş tabi.

“Efendiler! Kur’an okunuyor!” demiş;
“Allah’ın kelamı, susun dinleyin!”

Herkes susmuş.

¹¹ 29/Ankebut, 69.

Vazife yapıyor, dayanamıyor. Bir tanesi; “Sana ne ya, konuşurum.” diyebilir belki; onunla da kavgada edecek. Ne olacak bilmiyoruz ama dayanamamış, ikaz vazifesini yapmış. Bu ikaz vazifemizi evde yapmazsak, çocuğumuza yapmazsak, komşumuza yapmazsak, kardeşimize yapmazsak, kendimize yapmazsak olur mu?

Kendi kendimizi ikaz etmiyoruz. Şurada cami; burada adamın evi. Camide namaz kılmıyor. Oradan camiye gelmiyor.

Ne yapacağız?

“Kardeşim, camiye gel.” diyeceğiz. “Hasta mısın, derdin mi var?” diyeceğiz. Kafamıza takacağız; “Onu camiye getirmenin yolu, çaresi nedir?” diye düşüneceğiz, getireceğiz.

Falanca adam içki içiyor; “Şunu içkiden nasıl vazgeçirebilirim?” diye uğraşacağız, didineceğiz.

Falanca adam kumara alışmış; “Şunu nasıl düzeltebilirim?” diye düşüneceğiz.

Şimdi burada ben çok üzüldüm. Vaaz veriyordum, kâğıt geldi:

“Hocam, size üç dört sene önce intisap ettim. Şu camiada bir sizi tanıyorum, başka kimseyi tanımıyorum.” diyor.

Kıpkırmızı oldum, çok üzüldüm.

Neden?

Bu kadar kardeşsiniz ya, niye yeni kardeşinizle tanışmıyorsunuz, onu aramıyorsunuz, sormuyorsunuz, bilmiyorsunuz, niye onu dört senedir yalnız bırakıyorsunuz?

Yeni gelene bir sorun. Ben şimdi bir camide soruyorum; -hani gittiğimiz yerlerde- “Camiye bugün yeni birisi geldi.” diyorum. “Yanınızdaki kimdir, öğrenin.” diyorum.

Bir sorun bakalım. Kimsenin kimseden haberi yok:

“Aç mıdır, susuz mudur, hasta mıdır, dertli midir, nerelidir, neyin nesidir?”

Müslüman, etrafını projektör gibi böyle tarayacak, ilgilenecek:

“Hoş geldin kardeşim, nasılsın, nerelisin?”

“Ben hoca efendiden ders almıştım.”

“Ha öyle mi, hadi bakalım mübarek olsun.”

“Al şu kitap bende fazla, sana hediyem olsun. Yarın akşam bizim eve buyur, bir çorba içelim, tanışalım.” bilmem ne, böyle cevval olacak.

Muhabbet yok, sevgi yok, aşk yok, gayret yok, çalışma yok, hizmet yok; nasıl gideceksin cennete?

فَمَنْ يَعْمَلْ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ خَيْرًا يَرَهُ ﴿٧﴾ وَمَنْ يَعْمَلْ
مِثْقَالَ ذَرَّةٍ شَرًّا يَرَهُ

*Fe men ya'mel miskâle zerretin hayren yerah. Ve men ya'mel miskâle zerretin şerren yerah.*¹² “Zerre kadar hayır işleyen karşılığını görecek, zerre kadar şer işleyen karşılığını görecek.”

Anlaşıyor ki zerre zerre birikecek. Cenneti kazanmak kolay değil.

İbrahim *aleyhisselam* Miraç'ta Peygamber Efendimiz'e demiş ki;

“Yâ Muhammed! Ümmetine söyle: ‘Cennetin arazisi düzdür.’”

“Cennette arsam var, arazim var.” diyor-sun ama düz.

O ne zaman ağaçlanacak, çiçeklenecek, ziynetlenecek?

Sen dünyada salih ameller işlediğin zaman, hayrât u hasenât yaptığın zaman orası bezenecek. Cennetteki yerinin güzelliği, dün-

¹² 99/Zilzâl, 7-8.

yadaki ibadetlerinin güzelliğinden olacak. Zikrinden çiçekler açacak, hayrından ağaçlar bitecek, meyveler dökülecek.

Sen burada çalışacaksın; cennetteki yerin güzelleşecek. Çalışarak olacak.

Çalışmıyoruz, muhterem kardeşlerim!

Tasavvuf bu değil, Müslümanlık bu değil! Çalışmıyoruz!

Şimdi kâfirler bizim etrafımıza sıkışmışlar, bak biz Mekke'den başlamışız, Suriye'yi fethetmişiz, Irak'ı fethetmişiz. Müslümanlar olarak İran'ı fethetmişiz, Doğu Anadolu'yu fethetmişiz, Diyarbakırlara gelmişiz.

“Diyâr-ı Bekir,” “bakır” değil. “Bekir” başka, “bakır” başka.

Bekir'i “bakır” yapmak olur mu? Orası “Diyâr-ı Bekir.” “Beni Bekir kabilesinin diyarı.”

Oraları fethetmişiz. Bu barajın yapıldığı yerlerde sahabe kabirleri var. Kabirlerini ziyaret ettik. Hz. Ömer zamanında Azerbaycan'a kadar gelmişiz. Adana'ya gelmişiz, Tarsus'a gelmişiz; Antakya hemen müslüman olmuş. Afrika'ya gitmişiz. Afrika'dan Atlas okyanusuna gitmişiz, Atlas okyanusundan ötesine bakmışız; uçsuz bucaksız bir deniz.

Haydi, İspanya'ya gitmişiz. Gemilerle İspanya'ya gitmişiz, orayı fethetmişiz.

Yukarıya doğru yürümüşüz, karşımıza Pirene dağları gelmiş. Onları geçmişiz, Fransa'nın ortasına gitmişiz.

Ne zaman?

İslâm'dan iki asır sonra. İki asır içinde, iki yüz yıl içinde İspanya'dan Pirene dağlarının öbür tarafını aşmışız, Fransa'ya ayak basmışız.

Şimdi Fransa'da başörtüsü yasaklanıyor! On iki asır evvel oraya İslâm gitmiş.

Hiç çalışmadınız mı?

Geçen gün aklıma takıldı. On üçüncü asırda Orta Asya'da hıristiyan Moğollar müslümanlara hücum etmiş. Düşündüm; "Hıristiyanlık oraya nasıl gitti?"

Şimdi onu araştıracağım:

"Hıristiyanlık Moğolistan'a nasıl gitti?"

Okuyacağız tabi.

Ne okuyacağız?

Rahibin birisi kalkmış, gitmiştir. Papazın birisi orada ıhlamıştır, ter dökmüştür, zahmet çekmiştir. Göçebe kabilelerin arasında yaşamıştır, dillerini öğrenmiştir, iyilik yapmıştır,

hediye vermiştir, onları sinsi sinsi, yavaş yavaş hıristiyan etmiştir.

“Nereden bildin hocam?”

Çok akıllı olduğumdan bildim!

Nereden bileceğim? Afrika’da da öyle yapıyor. Görüyoruz, Afrika’ya gidiyor, “Nasıl Hıristiyan edebilirim?” ona çalışıyor.

Orada hastane kuruyor. O doktor İsveçli mi? Doktor oraya gitmiş, hastane kurmuş. Adamlar da reklam ediyorlar.

“Doktor Şuvast Afrika’ya gitmiş, mahrumiyetler içindeki zavallı siyalara tıbbî hizmet götürüyorlar.” Gazetelerde, mecmualarda reklamlar. Hakkında ropörtajlar.

Siz bu zavallı siyahları bu kadar seviyorsanız niye bu kadar katliamlarına göz yumuyorsunuz? Bak Uganda’ya!

Niye silah veriyorsunuz? Niye engellemiyorsunuz?

Bosna Hersek’te müslümanların elini kolunu bağladınız. “Orada Sırplara yardım olsun.” diye Uganda’ya da, Ruvanda’ya da atlasanız da, o binlerce insan birbirlerini katletmeselerdi ya?

Hayrola ne oluyor?

Siz madem siyahları çok seviyordunuz da, niye esir alıp alıp gemilerle Amerika'ya, tarlalara işçi götürdünüz.

Kimi aldatıyorsunuz?

f. Bizim Vazifemiz, Allah'ın Dinini Yaymak

Muhterem kardeşlerim!

Bizim vazifemiz; Allah'ın dinini yaymak.

Peygamber Efendimiz Mekke'de yapamamış, Medine'ye gitmiş. Orada kuvvetlenmiş, sonra Mekke'yi de fethetmiş. Ondan sonra da dünyanın dört bir yanına ashâbını göndermiş, elçi göndermiş, mektup göndermiş.

Hiç biliyor musunuz, Bizans imparatoruna Peygamber Efendimiz mektup göndermiş?

Diyor ki;

Min Muhammedin Resûlillah ilâ azimi'r-rûmi Heraklius. “Rum imparatoru Heraklius'a Allah'ın Resûlü Muhammed'den...” diye böyle mektup yazmış. Elimizde mektuplar var. Peygamber Efendimiz Sasani imparatoruna mektup yazmış, Mısır hükümdarına mektup yazmış. Habeş imparatoru müslüman olmuş. Müslüman olmuş da Peygamber Efendimiz

cenaze namazını bile kılmış. Bahreyn hükümdarına mektuplar yazmış.

Yani ne yapmış?

İslâm'ı anlatmış.

Biz ne yapacağız?

Biz de İslâm'a hizmet edeceğiz. Mesleklerimiz teferruattır. Doktoruz, mühendisiz vesaire... Asıl mesleğimiz Allah'ın dinine hizmet etmektir. Hepiniz, her biriniz ayrı ayrı "İslâm'a nasıl hizmet ederiz?" diye düşüneceksiniz, hizmet edeceksiniz, koşturacaksınız, gideceksiniz. Yurt dışına gideceksiniz, Sibiryaya'ya gideceksiniz, Eskimolar'ın arasına gideceksiniz, Güney Amerika'ya, Güney Afrika'ya, Ruanda'ya, Uganda'ya, Tanzanya'ya gideceksiniz. İslâm'ı yayacaksınız. Allah'ın dinini öğreteceksiniz.

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* doğduğu diyarı terk etmiş, hicret etmiş. Biz de ederiz, biz de edelim. Yerimizi, yurdumuzu, diyarımızı bırakıp Allah'ın dinine hizmet etmek için biz de hicret etmeye razı olalım, biz de onu göze alalım.

Allah'ın dinine nasıl hizmet edeceğiz?

Allah'ın dinini bileceğiz de öyle hizmet edeceğiz.

Onun için Kur'an'ı öğrenelim, İslâm'ı öğrenelim, Allah'ın dinini öğrenelim. Bir de başkalarına anlatmaya, öğretmeye gayret edelim.

Hepimiz Ahmed-i Yesevî hazretlerinin cihana saldığı dervişleri gibi, gayretli olalım, çalışalım. Hicreti göze alalım. Çünkü bulunduğu yerden hicret etmez de vazife yapmadan ölürse ceza olduğunu âyet-i kerîme'de okuduk.

Tabi bu hususu hatırlattıktan sonra bir sene geçti. Allahu Teâlâ hazretleri *gaffârü'z-zünûb*'dur, günahları affedecidir. *Tevvâbün rahîm*'dir, tevbeleri kabul edicidir, kullarına merhamet edicidir, affedicidir.

Şimdi bir sene geçti. Yeni bir seneye girdik.

Bizim şu anda yapacağımız ne?

Bir; geçtiğimiz sene için ağlamak, gözyaşı dökmek, günahlarımızın affı için tevbe ve istiğfar eylemek. Yeni bir sene gireli dört saat oldu. Bu yeni sene için ne yapacağımızı düşünmek, planlamak, azmimizi gayretimizi bilemek, kuvvetlendirmek; ikincisi.

Geçen seneki tecrübelere dayanarak, yaptığımız o hataları yapmayıp yapmak iste-

diğimiz ve yapamadığımız o iyilikleri yapmak için geçen seneki hayatımızın tecrübelerinden istifade ederek, bu senemizi Allah'ın rızasına uygun geçirmeye çalışmak. Bu senemizin ve bundan sonraki ömrümüzün hayırlı olmasını Allahu Teâlâ hazretlerinden dilemek.

O duayı yapalım. Elhamdülillah elimizde de hatimler var, kelime-i tevhîdler var, Yâsînler var.

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* buyurmuş ki;

“Bir hatim indirildiği zaman yapılan duaları Allah kabul eder. Dualar makbul olur.”

عِنْدَ كُلِّ خَتْمَةٍ دَعْوَةٌ مُسْتَجَابَةٌ

İnde küllü hatmetin da'vetün müstecâbe. “Her hatim indiğinde dualar müstecap olur.”

Yapacağınız dualar müstecab dua, kabul olan dua olacak.

Onun için dua edelim.

DERS TARİFİ

Şimdi ders alanlara ders tarif ediyorum.

Kısaca tevbe edelim.

Estağfirullah. Estağfirullah. Estağfirullah el-Azîm el-Kerîm ellezî lâ ilâhe illâ hû el-Hayye'l-Kayyûme ve etûbu ileyh.

Allâhümme ente rabbî lâ ilâhe illâ ente halaktenî ve ene abdûke ve ene alâ ahdi ke ve va'dike mesteta'tü eûzü bike min şerri mâ sana'tü ebûu leke bi-ni'metike aleyye ve ebûu bi-zenbî fa'ğfirlî fe-innehû lâ yağfiru'z-zünûbe illâ ente.

Allah tevbelerimizi kabul eylesin. Günahlarımızı affeylesin.

Muhterem kardeşlerim!

Ders alacak kardeşlerimiz, burada olanlar, dersi doğrudan doğruya alanlar ve birisine ders isteyip de gidip ona anlatacak olanlar, devamlı abdestli gezsinler. Abdestli olunca insanın yanına şeytan sokulamaz diye abdestli gezsinler. Hayrı bereketleri çok olsun. Her gün zikir vazifelerini yapsınlar.

Zikir vazifeleri istediği zaman yapılabilir. Kibleye doğru temiz, sakın, تنها bir yerde, zikir yapmak için gününüzün hangi saati size müsaitse otursunuz, gözünüzü yumarsınız, diz çökersiniz. Evvela 25 defa *Estağfirullah*,

Estağfirullah, Estağfirullah... diye tevbe edin, bir. 25 *Estağfirullah*.

Sonra bir *Fâtiha*, üç *Kulhüvallah* okuyun. Bunları Peygamber Efendimiz’e ve pirlerimize hediye edin. Onların himmetlerini, teveccühlerini isteyin. Bizim nice tarikate bağlılığımız var. Nakşbendî tarikati, Kâdirî tarikati, Kübreviyye tarikati, Sühreverdiyye tarikati, Çeştiyye tarikati ve bunların şubeleri olan Halvetiyye, Mevleviyye vesaire tarikatleriyle bağlantımız, sevgimiz, muhabbetimiz, irtibatımız var. Tabii onlara böyle zikre oturduğunuz zaman *Fâtihalar*, *İhlâslar* hediye edin. Onların mânevî yardımlarını isteyin, talep edin. İsteyene verilir.

Sonra zikre başlamadan evvel üç şey yapacaksınız: Rabıta-i mevt, rabıta-i mürşit, rabıta-i kalp.

Rabıta-i mevt yapmak ne demek?

“Gözünüz kapalı ölümü, ölümden sonrası, kabri, kıyameti, mahşer yerini, cenneti, cehennemi gözünüzden teferruatlı geçirmek” demek.

Bunları düşünüp de kendi kendinize - Kendi nefsinize hitap edin- diyeceksiniz ki;

“Ey nefsim! Aklını başına topla. Âhirette, öldükten sonra cehennemlikler arasına ayrılırsan orada yalvarmak, ağlamak fayda vermeyeceği için şu dünyadayken, şimdi yaşıyor-ken hayatının kıymetini şimdi bil. Cenneti kazanmak için gayrete gel. Cehenneme düşmemek için pürdikkat dikkatli yaşa, takvâ ehli yaşa. Aman âhirette son pişmanlık fayda vermez!” diye nefsinize nasihat edin.

Buna “Rabıta-i mevt yapmak.” derler. Peygamber Efendimiz “Ölümü çok anın.” diye tavsiye ettiğinden yapılıyor.

İkincisi, rabıta-i mürşit yapacaksınız. Bizi karşınızda göz önüne getirin. Nasıl göz önüne getirirsiniz?

İşte şu gördüğünüz gibi... Büyüklerimizle beraber oturmuşuz diye düşünün. Camide, bir güzel yerde, Kâbe’de veyahut Mescid-i Nebvî’de gibi... Siz de karşımızda oturmuşsunuz. Sevdiğiniz saydığınız bazı kimselerle beraber diye... Gönlünüzü gönlümüze bağlayın, gelecek olan feyz-i ilâhîye muntazır olun. İnsan mürşidine böyle gözü kapayıp rabıta yapınca mürşidinden, evliyâullah büyüklerimizden kendisine çok feyizler gelir, içi dışı nurlanır, yaptığı ibadetin, zikrin tadını

duyar, faydasını görür, seyr-i sülûku açılır, ilerler. Onun için rabıta-i mürşidi de yapacaksınız, iki.

İnsan hocasını sevecek, sayacak; büyüklerine sevgisi saygısı olacak. Bir de onlarla böyle gönül irtibatı olacak. Bir de bilecek ki etrafında o evliyâullah pirlerimizin ruhâniyetleri vardır. “Bu benim evlâdım.” diye takip ediyorlar. Onların huzurunda olmanın âdâbına göre her zaman dikkatli olacak.

Üçüncüsü de rabıta-i huzurdur, rabıta-i kalptir. İki adı var; rabıta-i huzur veya rabıta-i kalp. Başınızı kalbinize eğip kalbinizi düşüneceksiniz. Kalbinizi iç âleminizin, gönül âleminizin penceresi gibi düşüneceksiniz. Oradan gönül âlemini seyrediyorsunuz.

Gönül âlemi de nedir?

İnsanın gözünü kapattığı zaman gözünün önüne gelen uçsuz bucaksız iç âlemi...

Bu gönül âlemi böyle mekansızdır, zamansızdır, uçsuz bucaksızdır. Allahu Teâlâ hazretleri insanın gönlüne tecelli eder. Onun için, gözünüz kapalı, başınız kalbinize eğik diyeceksiniz ki;

“Yâ Rabbi! Biliyorum ki sen bana şah damarımdan bile yakınsın. Her yerde hâzır ve

nâzırsın. Ben senin kulunum. Sen âlemlerin Rabbisin. Her şeye kâdirsin. Beni iyi kullarımdan eyle. Bana tevîkîni refîk eyle. Zikrimde, şükürümde, hüsnü ibadetinde yardım eyle de iyi kulun olabileyim. Yâ Rabbi! Beni iyi kullarının arasına kabul eyle!” diye dua edeceksiniz.

Sonra zikre başlayacaksınız.

Evvela 100 defa *Estağfirullah* çekin, bir. *Estağfirullah, Estağfirullah, Estağfirullah...*

Sonra 100 defa *Lâ ilâhe illallah, Lâ ilâhe illallah, Lâ ilâhe illallah* çekin, iki.

Sonra 1000 defa *Allah, Allah, Allah...* diye çekin, üç. *Allah, Allah...* derken her yüz defasında durulur, *bâzgeşt* derler, bir söz söylenir. Ne demek *bâzgeşt*?

Durup, şöyle kendisini toparlayıp; *İlâhî ente maksûdî ve rıdâke matlûbî* diyecek. “Yâ Rabbi! Muradım, arzum, gayem, maksudum sensin. Ben senin rızanı istiyorum. Başka bir iş peşinde değilim. Art niyetim, kötü maksadım yoktur. Niyetim hâlistir.” demek.

İlâhî ente maksûdî ve rıdâke matlûbî. Bu sözü de söylemek lazımmış. Büyüklerimiz buna çok ehemmiyet veriyor, sıkı sıkı tenbih ediyorlar. Çünkü dervişliğin gayesini bilsinler

de akılları başka abuk sabuk şeylere takılmasın. “Ben kerâmet sahibi olacağım. Ben yüksek makama çıkacağım. Ben uçacağım...” gibi şeylerle oylanmasınlar diye, Allahu âlem.

1000 defa da *Allah, Allah...* diyecek. Her yüz defasında bu sözü söyleyin: *İlâhî ente maksûdî ve rıdâke matlûbî.*

100 defa da Peygamber Efendimiz’e salavât-ı şerîfe getirecek. Bu da hadîs-i şerîfte var, Kur’ân-ı Kerîm’de Allah’ın emri.

100 defa da besmelesiyle *Kulhüvallâhu ehad’*ı okuyacak. O da çok sevaplı.

Bunları bitirince el açacak, dua edecek. Dua eden bir insan kendisine, geçmişlerine, ana babasına, evlâdına, yakınlarına, arkadaşlarına dua edebilir. Tabii derviş olarak hocasını da mutlaka duasına alması lazım. Bizi de duadan unutmayın.

Şimdi ben size zikir telkin edeceğim. Beni dinleyin.

Lâ ilâhe illallah. Lâ ilâhe illallah. Lâ ilâhe illallah.

Buyurun, siz de beraberce söyleyin, Allah şahit olsun.

Lâ ilâhe illallah. Lâ ilâhe illallah. Lâ ilâhe illallah.

Allah. Allah. Allah.

Şimdi ağzınızı ve gözünüzü yumun, içinizden *Allah* demeyi devam ettirin. Ama kendinizi sıkmadan, dil dudak kıpırdamadan, dışarıya ses çıkmadan sessiz olarak devam edin.

Allah mübarek etsin.

İşte böyle sessizce içinden *Allah* demeye *zıkr-i kalbî* derler. Yani gönlünden, kalbinden Allah'ı sessiz zikrediyor. Dille yapılan zikrin sevabı bire 70 bindir, 70 bin mükafâtı vardır, 70 bin mislidir. Bu da ondan 70 kat fazladır. 70 binin 70 katı yani 4 milyon 900 bin ediyor. Çok sevaplı bir zikirdir. Kalbinizi bu zikre alıştırsın. Yolda, çarşıda, pazarda, tezgahda, dükkânda, evde, her zaman kalbiniz *Allah Allah Allah Allah...* diye zikrullahla çalışsın, meşgul olsun. Her anınız sevap olur. Her anda sevap kazanmakta olursunuz. Sermayeniz yükselir. Âhirette yüzünüz güler.

Bu -yani 100 *Estağfirullah* vesaire- günlük zikir. Ondan sonra her zamanda fırsat buldukça kalbinizden zikretmek, bu da vazifeniz.

Derviş olarak başka ne yapacaksınız?

Namazları evvel vaktinde kılın. Erkekler camide cemaatle cemaati kaçırmassınlar. Farz namazları kıldığınız gibi revâtib sünnetleri de ihmal etmeyin. Devamlı abdestli gezin. Camiyi, Cuma'yı, cemaati terk etmeyin. Farz namazlardan ayrı beş tane güzel namaz var. Onları da büyüklerimiz tavsiye ediyor, onları da kılın.

Sabah namazından sonra oturup, Kur'an okuyup, *Evrâd*ımızı okuyup güneşin doğmasından yarım saat geçtikten sonra kılınan bir namaz var; işrak namazı. Güneş şarktan doğup biraz yükseldikten sonra kılınan işrak namazı çok sevap. O gün insan böyle yaparsa bir hac ve umre sevabı kazanır. Çok büyük sevap.

Sabahla öğlen arasında bir namaz daha var; duha namazı. Öğlene 45 dakika kalıncaya kadar 10'da, 10 buçukta, 11'de, 11 buçukta, 12'de kılınır. Duha namazı da çok sevaptır, dört rekât onu da kılın.

Akşam namazının sünnetinin arkasından Efendimiz evvâbîn namazı kılarmış, kılmayı da tavsiye ediyor. Bu namaz da iki rekâtтан başlar 12 rekâta kadar kılınabilir. Bu da insa-

nın günahlarını affettirir. Peygamber Efendimiz buyurmuş ki; “İnsanın günahları denizlerin köpükleri kadar çok olsa bile affına sebep olur.” Demek ki ona da devam edeceğiz.

Gece yatarken kılınan bir namaz vardır. Abdestinizi tazeleyeceksiniz. Abdest tazeleyince zaten “abdest tazeleme namazı” diye *tecdîd-i vudû* diye bir namaz kılınır; iki rekât, dört rekât namaz kılacaksınız. Abdestli olarak yataacaksınız. Eğer kalkamazsanız bu teheccüd yerine de geçer. Ama kalkarsanız bir de teheccüd namazı kıalarsanız daha iyi olur. Uykunuzu bölüp, kalkıp abdest alıp geceleyin teheccüd namazı kılmak, el açıp seher vakitinde dağlar ile taşlar ile seherlerde kuşlar ile Allah’a dua etmek güzel olur. Evliyâ olmak için çok güzel olur. Çünkü o zaman göğün kapıları açıktır. Allah kullarına nida ediyor; “Ey kullarım! Haydi bakalım, ben bu vakitte dua edenlerin duasını kabul ederim. Etmek isteyen varsa etsin. Bir şey isteyen varsa istesin. İstedğini vereceğim. Mağfiret isteyeniyi afv u mağfiret edeceğim. Bir talebi, duası, dileği olanın dileğini vereceğim. Haydi isteyin!” diye imsak kesilinceye kadar geceleyin Allahu Teâlâ hazretleri kullarına seslenir.

“Haydi kullarım! Var mı bir şey isteyen? Haydi istesin, vereceğim.” diye seslendiği zamandır. O vakitte uykuyu bölüp kalkıp da dua ederseniz Allah dualarınızı kabul eder. O namazlar da çok kıymetlidir. *Rek’atâni mine’l-leyli hayrun mine’d-dünyâ ve mâ fîhâ*. Dünyalar değerinde kıymetli bir namazdır.

Bu namazları Kur’an’dan, hadîs-i şerîften size tavsiye ediyoruz. Bu beş namazı kılın. Beş vakit farza beş vakit katmış olursunuz. Bu güzel dervişlik olur; o zikirlerle bu namazlarla sevaplar çok olur.

Oruçlardan sevaplı neler var?

Her hafta pazartesi perşembe oruçları tutulur. Bunlar sevap. Sene içindeki oruçlardan Muharrem orucu vardır. Muharrem’in birin[de] oruç tutarsanız sevaptır. 9-10 Muharrem’de veya 10-11 Muharrem’de Efendimiz oruç tutmayı tavsiye etmiş. Kendisi de tutarmış. Receb’de, Şaban’da çok oruç tutarmış. Şevval’de altı gün oruç tutarmış. Tavsiye ediyor. Zilhicce’nin [ilk] on günlerinde oruç tutmak çok sevap. Böyle Ramazan’ın dışında zaman zaman, hadîs-i şerîflerde bildirilen eyyâm-ı biyz oruçları[nı tutar,] her Arabî ayın başında, ortasında, sonunda oruç

tutarsanız mideniz boşalır, kalbiniz nurla dolar, nefsiniz ıslah olur; orucun mükâfatı da çok olduğundan büyük sevaplar kazanırsınız.

O namazları tavsiye ederim. O zikirleri tavsiye ederim. Bu oruçları da tavsiye ediyor Peygamber Efendimiz, ben de size naklede-
rim.

Başka sevaplı neler var?

İlim öğrenmek çok sevap. Hepimiz ilim öğreneceğiz. İskenderpaşa'nın dervişleri hepsi alim olacak. Ondan sonra da öğrendiklerimizi anlatmak için, İslâm'ı yaymak için - Dernek kuruyoruz, birçok dernekler kurduk; kadın dernekleri var, erkek dernekleri var, çevre-kültür dernekleri var, vakıflarımız var, dergilerimiz var, radyolarımız var, kaç şehirde elhamdülillah...- çalışacağız. Siz de elinizden geldiğince çalışacaksınız. Hem kendiniz hem çocuklarınız alim, fâzıl, iyi, olgun bir derviş olsun diye gayret edeceksiniz. İlim öğrenmek, öğretmek, İslâm'a hizmet etmek vazifemiz. İşimiz bu.

Allah bize bu şerefi versin, mahrum etmesin.

Sonra başka sevaplı neler var?

Tabii hayır yapmak sevap. Fakirler var, yoksullar var... Kuzey Irak'tan müslüman kardeşlerimiz geldi. Akşam namazından evvel oturduk, uzun boylu konuştuk. "Senede bir et yemeği yiyemeyenler var. Çok yoksulluk çekiyoruz. Dilenmiyoruz ama dilenecek durumdayız." diye böyle acı acı anlatıyorlar. Irak'ın durumu bozuk. Bosna Hersek'in müslümanlarının durumu bozuk. Kafkasya müslümanları çok sıkıntıda. Azerbaycan öyle. Dünyanın her yerinde müslümanlar sıkıntıda. Onlar bizim mü'min kardeşlerimiz. Biz de elimizden geldiğince çok çalışacağız.

Bakın Almanlar çok çalışmayla ileri gittiler. Çin çok büyük bir kalkınma gösterdi. Çok azmetti, inat etti ve kendisinin paçasını kurtardı. Biz de dünya üzerinde Çin kadar büyük bir topluluğuz. Çok çalışmamız lazım. İnsan çalıştı mı çalışmadan bir üretim olur, üretimden bir zenginlik olur. Topluca çalışıldığı zaman bir ülke zenginleşir. Onlar -kalkınmaları yüzde 10- muazzam bir kalkınma sağlıyorlar. Bizim kalkınmamız -geçen sene- eksi yüzde 5! Yani kalkınmamışız, yüzde 5 eksilmişiz, gerilemişiz, millî gelirimiz azalmış. Tabii sorumlularının yakasına yapışıp hesap da sormak

lazım aslında... Ama biz kendimiz madem dünyayı düzeltemiyoruz, kendimiz İskenderpaşa olarak harıl harıl çalışacağız. Sermayelerimizi birleştireceğiz. Para kazanacağız. Hayır yapacağız. Hayırlı işlere yatıracağız. Büyük işler göreceğiz.

Onun için çok çalışmanızı, hepinizin ateş parçası gibi olmanızı, gayretli olmanızı, civa gibi olmanızı sevaplı diye tavsiye ediyorum. Sevaplı işlere koşturacaksınız. Çünkü biz Allah'ın vazifelendirdiği ümmetiz. Allah'ın sevdiği ümmetiz. Çok çalışmak bizim işimiz.

İkincisi, günahlardan kaçınmaya dikkat edeceksiniz. Takvâ ehli olacaksınız. Müttakî kul olacaksınız. Günahlardan sakınan kul olacaksınız. Haramlara, günahlara yanaşmayan dürüst kul olacaksınız. Bu da çok mühim. Gözünüzü harama çevirmeyeceksiniz. Diliniz yalan dolan söylemeyecek. Midenize haram lokma girmeyecek. Elinizi harama uzatmayacaksınız. Her âzânız temiz olacak, günahlardan, haramlardan uzak duracak.

Sevaplı işleri işlemek koşturmak, bir. Günahlı işlerden kaçınmak sakınmak, iki.

Üçüncü işimiz de huylarımızı düzeltmek. Kötü huylarımızı atmak, iyi huyları almak.

Hepimiz fâzıl, alim, kâmil insanlar olmaya çalışacağız. İyi huylar nelerdir, onları öğreneceğiz. Bir liste yapın. “İyi huylar şunlardır, şunlardır... Sabır, şükür, merhamet, adalet, geçimlilik, tatlı dillilik, güler yüzlülük, vefakârlılık, cömertlik vs. vs... Bunlar güzel huylar. Zulüm, zalimlik, gaddarlık, kindarlık, hasetçilik, cimrilik, pntilik, vefasızlık, kalleşlik... Bunlar da kötü huy.” Bunları üzerimizden atacağız. Güzel huylu, Allah’ın sevdiği kullar olmaya çalışacağız. Tasavvuf nedir? Tarikat nedir? Tekke nedir? Tekke, mekteb-i edeb demektir. Yani insan bu mektebe kaydolunca edep öğrenecek. Güzel huy öğrenecek. Ahlâk öğrenecek. Tarikat, bu yolda kendisini geliştirmek demektir. Tasavvuf da insanın kendisini olgun, kâmil bir insan hâline getirmesi demektir. Bunu böyle bilip böyle çalışın. Çok güzel bir yola girmiş, girmeyi istemiş oluyorsunuz. Bu yolda güzel yürümenizi Allah nasip etsin. Şimdi her biriniz bir Fâtîha, üç Kulhüvallah okuyun, duanızı yapayım.

Bismillâhirrahmânirrahîm.

إِنَّ الَّذِينَ يُبَايِعُونَكَ إِنَّمَا يُبَايِعُونَ اللَّهَ يَدُ اللَّهِ فَوْقَ
أَيْدِيهِمْ فَمَنْ نَكَثَ فَإِنَّمَا يَنْكُثُ عَلَى نَفْسِهِ وَمَنْ
أَوْفَى بِمَا عَاهَدَ عَلَيْهِ اللَّهُ فَسَيُؤْتِيهِ أَجْرًا عَظِيمًا

*İnne'llezîne yübâyîûneke innemâ
yübâyîûna'llâh yedullâhi fevka eydîhim fe-
men nekese fe-innemâ yenküsu alâ nefsihî ve
men evfâ bimâ âhede aleyhu'llâhe fe-
seyü'tîhi ecran azîmâ.*¹³

Sadaka'llâhu'l-azîm.

Peygamber Efendimiz'e ashâb-ı kirâm zaman zaman grup hâlinde, tek tek, erkekler, kadınlar ve tekrar tekrar bey'at ettiler. O bey'atın aslı, esası, mânası Allah'a bey'at etmek demek. Resûlüne bey'at ediyor ama Allah'a söz vermiş oluyor. Çok sevap. “Ecr-i azîm alacaklar.” diye bu âyet-i kerîme bildiriyor. Siz de bize bey'at ettiniz. Peygamber Efendimiz'e sahabenin bey'at etmesi gibi bir şeyi bu zamanda böyle yaptınız. Hak yola geldiniz. Tasavvufa intisap ettiniz. Allah'a söz vermiş oldunuz. Allahu Teâlâ hazretleri

¹³ 48/Fetih, 10.

mübarek etsin. Allahu Teâlâ hazretleri sevdiği kul eylesin. Allahu Teâlâ hazretleri sırât-ı müstakîmde yürütüp tarikatın güzel âdâbını, erkânını, ahlâkını öğrenip kâmil kullar olmanızı nasip etsin. Gözünüzden perdeleri kaldırsın. Gönlünüzden gönül pasını silsin. Gönlünüzü nurlandırsın. İçine mârifetullah, aşkullah, muhabbetullah doldursun. Gözünüzü hakkı gören, hakka uyan göz eylesin. Cemâli-ni gösterson. Habîbini gösterson. Günahtan, bâtıldan korunup yaşamayı nasip etsin. Ömrünüzü hayırlı geçirmeyi nasip etsin. Huzuruna sevdiği razı olduğu kul olarak varmayı nasip etsin. Cümlemenizi cümlemizi cennetiyle cemâliyle taltif eylesin.

Bi-hürmeti esrâr-ı sûreti'l-Fâtîha.

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN

1 Muharrem 1416 / 30.05.1995

[Bütün DİĞER ÇEŞİTLİ KONUŞMALAR'A PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

